Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti razširjeni senat)

z dne 25. septembra 2015*

„REACH — Opredelitev akrilamida kot skrb zbujajoče snovi — Intermediati — Ničnostna tožba — Neposredno nanašanje — Dopustnost — Sorazmernost — Enako obravnavanje“

V zadevi T-268/10 RENV,

Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) s sedežem v Bruslju (Belgija),

SNF SAS s sedežem v Andrézieux-Bouthéonu (Francija),

ki ju zastopajo R. Cana, D. Abrahams in E. Mullier, odvetniki,

tožeči stranki,

proti

Evropski agenciji za kemikalije (ECHA), ki jo zastopajo M. Heikkilä, W. Broere in T. Zbihlej, agenti, skupaj J. Stuyckom in A.-M. Vandrommejem, odvetnika,

tožena stranka,

ob intervenciji

Kraljevine Nizozemske, ki jo zastopa B. Koopman, agentka,

in

Evropske komisije, ki jo zastopajo D. Kukovec, E. Manhaeve in K. Talabér-Ritz, agenti,

intervenientki,

zaradi tožbe za razglasitev ničnosti odločbe ECHA, s katero se akrilamid (ES št. 201-173-7) v skladu s členom 59 navedene uredbe opredeli za snov, ki izpolnjuje merila iz člena 57 Uredbe (ES) št. 1907/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o registraciji, evalvaciji, avtorizaciji in omejevanju kemikalij (REACH), o ustanovitvi Evropske agencije za kemikalije ter spremembi Direktive 1999/45/ES ter razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 793/93 in Uredbe Komisije (ES) št. 1488/94 ter Direktive Sveta 76/769/EGS in direktiv Komisije 91/155/EGS, 93/67/EGS, 93/105/ES in 2000/21/ES (UL L 396, str. 1),

* Jezik postopka: angleščina.

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat),

v sestavi A. Dittrich (poročevalec), predsednik, F. Dehousse, J. Schwarcz, sodniki, V. Tomljenović, sodnica, in A. M. Collins, sodnik,

sodni tajnik: L. Grzegorczyk, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. aprila 2015

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Prvotožeča stranka Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) je evropsko gospodarsko interesno združenje s sedežem v Belgiji. Zastopa interese družb, ki so proizvajalke ali uvoznice polielektrolitov, poliakrilamidov ali drugih polimerov, ki vsebujejo akrilamid. Družbe, ki so članice prvotožeče stranke, so tudi uporabnice akrilamida ter proizvajalke ali uvoznice akrilamida ali poliakrilamida. Vsi proizvajalci akrilamida v Evropski uniji so člani prvotožeče stranke.

2 Drugotožeča stranka SNF SAS je družba, ki je članica prvotožeče stranke. Njena glavna dejavnost je proizvodnja akrilamida in poliakrilamida, ki ju neposredno prodaja svojim strankam. Proizvodne obrate ima v Franciji, Združenih državah, na Kitajskem in v Južni Koreji.

3 Polielektroliti so vodotopni sintetični in organski polimeri, ki se proizvajajo iz različnih monomerov, med katerimi je tudi akrilamid. Uporabljajo se na primer za čiščenje pitne vode, obdelavo odpadnih voda, proizvodnjo papirja in pridobivanje dragih mineralov.

4 Poliakrilamid je polimer, ki nastane s polimerizacijo monomernega akrilamida, ki se najpogosteje uporablja pri obdelavi voda, v papirni industriji, rudarstvu, naftni industriji, kmetijstvu, kot aditiv za tekstil ter na področju kozmetičnih izdelkov in izdelkov za osebno nego.

5 Kraljevina Nizozemska je 25. avgusta 2009 Evropski agenciji za kemikalije (ECHA) posredovala dokumentacijo, ki jo je pripravila, o opredelitvi akrilamida kot snovi, ki izpolnjuje merila iz člena 57(a) in (b) Uredbe (ES) št. 1907/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o registraciji, evalvaciji, avtorizaciji in omejevanju kemikalij (REACH), o ustanovitvi Evropske agencije za kemikalije ter spremembi Direktive 1999/45/ES ter razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 793/93 in Uredbe Komisije (ES) št. 1488/94 ter Direktive Sveta 76/769/EGS in direktiv Komisije 91/155/EGS, 93/67/EGS, 93/105/ES in 2000/21/ES (UL L 396, str. 1), pozneje spremenjene med drugim z Uredbo (ES) št. 1272/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o razvrščanju, označevanju in pakiranju snovi ter zmesi, o spremembi in razveljavitvi direktiv 67/548/EGS in 1999/45/ES (UL L 353, str. 1), pri čemer se je sklicevala na razvrstitev akrilamida med rakotvorne snovi iz kategorije 2 in mutagene snovi iz kategorije 2 v Prilogi VI, del 3, k Uredbi št. 1272/2008. ECHA je 31. avgusta 2009 na svoji spletni strani objavila obvestilo in zainteresirane stranke pozvala, naj predložijo pripombe v zvezi z dokumentacijo, pripravljeno za akrilamid. Istega dne je ECHA pozvala pristojne organe drugih držav članic, naj v zvezi s tem predložijo pripombe.

6 ECHA je zadevno dokumentacijo, potem ko je prejela pripombe v zvezi z njo, zlasti pripombe prvotožeče stranke in odgovore Kraljevine Nizozemske na te pripombe, predložila Odboru držav članic, ki je 27. novembra 2009 soglasno sprejel opredelitev akrilamida kot skrb zbujajoče snovi, ker izpolnjuje merila iz člena 57(a) in (b) Uredbe št. 1907/2006.

7 Izvršni direktor ECHA je 22. decembra 2009 sprejel Odločbo ED/68/2009, s katero se akrilamid 13. januarja 2010 vključi na seznam opredeljenih snovi, da bi se pozneje vključile v Prilogo XIV k Uredbi št. 1907/2006 (v nadaljevanju: seznam kandidatnih snovi).

8 Zaradi predloga za izdajo začasne odredbe, ki ga je v zadevi T-1/10 R vložila drugotožeča stranka, je bila s sklepom predsednika Splošnega sodišča z dne 11. januarja 2010 odložena izvršitev odločbe ECHA, s katero je bil akrilamid v skladu s členom 59 Uredbe št. 1907/2006 opredeljen kot snov, ki izpolnjuje merila iz člena 57 te uredbe, do sprejetja sklepa o koncu postopka za izdajo začasne odredbe. Na podlagi tega sklepa je ECHA začasno preklicala vključitev akrilamida na seznam kandidatnih snovi.

9 S sklepom z dne 26. marca 2010 PPG in SNF/ECHA (T-1/10 R, EU:T:2010:128) je bil predlog za izdajo začasne odredbe drugotožeče stranke zavrnjen.

10 ECHA je 30. marca 2010 objavila seznam kandidatnih snovi, ki je vključeval akrilamid.

Postopek pred Splošnim sodiščem in Sodiščem ter predlogi strank

11 Tožeči stranki sta 10. junija 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili tožbo za razglasitev ničnosti odločbe ECHA, s katero je bil akrilamid opredeljen kot snov, ki izpolnjuje merila iz člena 57 Uredbe št. 1907/2006, in vključen na seznam kandidatnih snovi v skladu s členom 59 te uredbe (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

12 Kraljevina Nizozemska in Evropska komisija sta z dopisoma, ki sta bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vpisana 19. oziroma 25. novembra 2010, vložili predloga za intervencijo v podporo predlogom agencije ECHA. S sklepom z dne 10. januarja 2011 je bilo po zaslišanju glavnih strank tema predlogoma ugodeno.

13 Splošno sodišče (sedmi razširjeni senat) je s sklepom z dne 21. septembra 2011, PPG in SNF/ECHA (T-268/10, ZOdl., EU:T:2011:508) tožbo zavrglo kot nedopustno.

14 Tožeči stranki sta 30. novembra 2011 v sodnem tajništvu Sodišča vložili pritožbo zoper zgoraj v točki 13 navedeni sklep PPG in SNF/ECHA (EU:T:2011:508).

15 Sodišče je s sodbo z dne 26. septembra 2013, PPG in SNF/ECHA (C-625/11 P, ZOdl., v nadaljevanju: sodba, izdana v pritožbenem postopku, EU:C:2013:594), zgoraj v točki 13 navedeni sklep PPG in SNF/ECHA (EU:T:2011:508) razveljavilo. Sodišče je ugotovilo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je odločilo, da je bila tožba vložena prepozno, ker se je pravilo, v skladu s katerim je bilo treba rok za vložitev tožbe šteti od konca štirinajstega dneva po datumu objave sporne odločbe, iz člena 102(1) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 uporabljalo zgolj za akte, objavljene v *Uradnem listu Evropske unije*, ne pa za akte, objavljene na spletu (sodba, izdana v pritožbenem postopku, točka 37).

16 Ker stanje postopka ni dovoljevalo, da bi bilo odločeno o zadevi, jo je Sodišče vrnilo v razsojanje Splošnemu sodišču in pridržalo odločitev o stroških.

17 Zadeva je bila v skladu s členom 118(1) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 dodeljena petemu razširjenemu senatu Splošnega sodišča.

18 Ker pisni postopek ob izdaji sodbe v pritožbenem postopku ni bil končan, je bila v skladu s členom 119(2) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 ECHA s sklepom Splošnega sodišča (peti razširjeni senat) z dne 24. oktobra 2013 pozvana, naj vloži odgovor na tožbo.

19 ECHA je 5. decembra 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991.

20 S sklepom Splošnega sodišča (peti razširjeni senat) z dne 17. junija 2014 je bil ugovor nedopustnosti združen z odločanjem o vsebini, odločitev o stroških pa je bila pridržana.

21 Kraljevina Nizozemska je 16. septembra 2014 vložila intervencijsko vlogo. Z akti, vloženimi v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 10. novembra 2014, so ECHA in tožeči stranki predložile stališča o tej vlogi.

22 Komisija je vložila intervencijsko vlogo 17. septembra 2014. ECHA je z aktom, ki je 10. novembra 2014 prispel v sodno tajništvo Splošnega sodišča, predstavila stališča glede te vloge. Tožeči stranki stališč glede te vloge nista predstavili.

23 Splošno sodišče (peti razširjeni senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni postopek.

24 Splošno sodišče je v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 pozvalo ECHA, naj predloži dokumente, in vse stranke, naj odgovorijo na nekatera vprašanja. Stranke so ravnale v skladu z zahtevami sodišča v za to določenem roku.

25 Stranke so na obravnavi 15. aprila 2015 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

26 Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— tožbo razglasi za dopustno in utemeljeno;

— izpodbijano odločbo razglasi za ničnо;

— ECHA naloži plačilo stroškov.

27 ECHA, Kraljevina Nizozemska in Komisija Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

— tožbo zavrže kot nedopustno, ali podredno, zavrne kot neutemeljeno;

— tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

Pravo

28 Pred vsebinsko preučitvijo tožbenih razlogov in argumentov strank je treba preizkusiti ugovor nedopustnosti, ki ga je vložila ECHA.

Dopustnost

29 ECHA se v podporo ugovoru nedopustnosti, ki ga podpirata Kraljevina Nizozemska in Komisija, sklicuje na neobstoj neposrednega nanašanja tožečih strank.

30 V skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU lahko fizične ali pravne osebe pod pogoji iz prvega in drugega odstavka tega člena vložijo tožbe zoper nanje naslovljene akte ali zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo, in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov.

31 V obravnavanem primeru ni sporno, da izpodbijana odločba ni bila naslovljena na tožeči stranki, ki torej nista naslovnici tega akta. Tožeči stranki lahko v tem položaju v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU vložita ničnostno tožbo zoper navedeni akt, samo če se ta neposredno nanaša nanju.

32 Glede dopustnosti tožbe prvotožeče stranke je treba opozoriti, da je bilo že presojeno, da je združenje, pooblaščeno za zastopanje kolektivnih interesov njenih članov, načeloma pristojno za vlaganje ničnostnih tožb, le če imajo podjetja, ki jih zastopa, ali nekatera od njih sama aktivno legitimacijo ali če lahko uveljavlja lastni interes (glej v tem smislu sodbo z dne 22. junija 2006, Belgique in Forum 187/Komisija, C-182/03 in C-217/03, ZOdl., EU:C:2006:416, točka 56 in navedena sodna praksa). To je mogoče, tudi če gre za evropsko gospodarsko interesno združenje, ki je bilo tako kot prvotožeča stranka ustanovljeno za zastopanje interesov določene kategorije podjetij (glej sklep z dne 24. junija 2014, PPG in SNF/ECHA, T-1/10 RENV, EU:T:2014:616, točka 30 in navedena sodna praksa).

33 V obravnavanem primeru prvotožeča stranka ni navedla nobenega elementa, ki bi dokazoval, da je obstajalo neposredno nanašanje na njene interese. Tudi če bi bila pooblaščena za organizacijo in usklajevanje harmoniziranega pristopa glede obveznosti, ki izhajajo iz Uredbe št. 1907/2006, na ravni celotnega zadevnega sektorja, s tem ne bi uveljavljala svojih interesov, ampak interese svojih članov. Prvotožeča stranka zato lahko vloži ničnostno tožbo zgolj, če se izpodbijana odločba neposredno nanaša na njene člane ali nekatere med njimi, kot je drugotožeča stranka.

34 V zvezi z neposrednim nanašanjem se za izpolnitev tega pogoja v skladu z ustaljeno sodno prakso zahteva, prvič, da ima izpodbijani ukrep neposredne učinke na pravni položaj posameznika, in drugič, da naslovnikom tega ukrepa, ki so zadolženi za njegovo izvedbo, ne dopušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba samodejna in temelji izključno na ureditvi Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil (sodbe z dne 5. maja 1998, Dreyfus/Komisija, C-386/96 P, Recueil, EU:C:1998:193, točka 43; z dne 29. junija 2004, Front national/Parlament, C-486/01 P, ZOdl., EU:C:2004:394, točka 34, in z dne 10. septembra 2009, Komisija/Ente per le Ville vesuviane in Ente per le Ville vesuviane/Komisija, C-445/07 P in C-455/07 P, ZOdl., EU:C:2009:529, točka 45).

35 Tožeči stranki trdita, da se izpodbijana odločba nanju nanaša neposredno, ker obstaja vpliv na pravni položaj članov prvotožeče stranke in pravni položaj drugotožeče stranke zlasti zaradi obveznosti iz člena 31(9)(a) Uredbe št. 1907/2006. Člani prvotožeče stranke in drugotožeča stranka bi morali po njihovem zaradi opredelitve akrilamida kot skrb zbujajoče snovi na podlagi te določbe posodobiti varnostni list za akrilamid.

36 Ugotoviti je treba, da v skladu s členom 31(1)(a) Uredbe št. 1907/2006 dobavitelj snovi ali zmesi dostavi prejemniku snovi varnostni list, če snov ali pripravek izpolnjuje merila za razvrstitev med nevarne v skladu z Uredbo št. 1272/2008. Člen 31(9)(a) Uredbe št. 1907/2006 v zvezi s tem določa, da morajo dobavitelji posodobiti varnostni list, takoj ko so na voljo nove informacije, ki lahko vplivajo na ukrepe za obvladovanje tveganja, ali nove informacije o nevarnostih.

37 V tem primeru ni sporno, da so morali člani prvotožeče stranke in drugotožeča stranka naslovnikom akrilamida predložiti varnostni list, saj je ta snov izpolnjevala merila za razvrstitev med nevarne snovi v skladu z Uredbo št. 1272/2008. Akrilamid je bil namreč uvrščen med rakotvorne snovi kategorije 2 in mutanogene snovi kategorije 2 (glej točko 5 zgoraj).

38 Sporno pa je, da je opredelitev akrilamida kot skrb zbujajoče snovi na podlagi člena 57(a) in (b) Uredbe št. 1907/2006, kar izhaja iz postopka iz člena 59 te uredbe – kakor navajata tožeči stranki – nova informacija v smislu člena 31(9)(a) navedene uredbe, zaradi katere nastane obveznost iz te določbe, in sicer posodobitev varnostnega lista, tako da naj bi izpodbijana odločba učinkovala neposredno na pravni položaj članov prvotožeče in položaj drugotožeče stranke.

39 Člen 31(1) Uredbe št. 1907/2006 glede varnostnega lista določa, da mora biti izpolnjen v skladu s Prilogo II k navedeni uredbi. Ta priloga določa zahteve, ki jih dobavitelj izpolni pri pripravi varnostnega lista, predloženega za snov v skladu s členom 31 Uredbe št. 1907/2006. Varnostni list mora uporabnikom omogočiti sprejetje nujnih ukrepov v zvezi z varovanjem zdravja ljudi in varnosti na delovnem mestu ter z varstvom okolja.

40 Tožeči stranki trdita, da je opredelitev akrilamida kot skrb zbujajoče snovi, kar izhaja iz postopka iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006 – ker ta snov izpolnjuje merila iz člena 57(a) in (b) te uredbe – nova informacija zlasti v zvezi s členom 31(6), točka 15, te uredbe, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (EU) št. 453/2010 z dne 20. maja 2010 o spremembi Uredbe (ES) št. 1907/2006 (UL L 133, str. 1) in ki se nanaša na zakonsko predpisane informacije.

41 Glede člena 31(6), točka 15, Uredbe št. 1907/2006 je iz točke 15 dela A Priloge II k tej uredbi, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 453/2010, razvidno, da ta oddelek varnostnega lista opisuje druge zakonsko predpisane podatke o snovi, ki še niso navedeni v tem listu. V skladu s točko 15.1 dela A Priloge II k navedeni uredbi se na eni strani navedejo podatki o ustreznih določbah Unije o varnosti, zdravju in okolju, na primer kategorija Seveso in poimenovane snovi v Prilogi I k Direktivi Sveta 96/82/ES z dne 9. decembra 1996 o obvladovanju nevarnosti večjih nesreč, v katere so vključene nevarne snovi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 2, str. 410), ali nacionalni podatki o urejenem statusu snovi ali zmesi, vključno s snovmi v zmesi, skupaj z nasvetom, kako naj zaradi navedenih določb ukrepa prejemnik. Na drugi strani, če je snov ali zmes, ki je zajeta v varnostnem listu, predmet posebnih določb v zvezi z zaščito zdravja ljudi ali okolja na ravni Unije, kot so na primer določbe, ki se nanašajo na avtorizacijo v skladu z naslovom VII Uredbe št. 1970/2006 ali omejitve iz naslova VIII, se te določbe navedejo.

42 Ugotoviti je treba, da je izpodbijana odločba ECHA, sprejeta v skladu s postopkom iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006, predpis Unije na področju varnosti, zdravja in okolja o zakonskem statusu snovi. S to odločbo se snov opredeli kot skrb zbujajoča snov, ki jo je mogoče vključiti v Prilogo XIV k tej uredbi, ta priloga pa zajema seznam snovi, ki so predmet avtorizacije. Zato morajo dobavitelji take snovi ali zmesi, ki vsebuje to snov, to opredelitev navesti na varnostnem listu in podati nasvete glede obveznosti, ki jih imajo naslovniki zaradi te opredelitve in zlasti glede obveznosti sporočanja informacij na podlagi členov 7 in 33 Uredbe št. 1907/2006. Ker ta snov, ki je opredeljena kot skrb zbujajoča snov, kar izhaja iz postopka iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006, izpolnjuje pogoje iz člena 57(a) in (b) te uredbe, je to nova informacija, na podlagi katere so dobavitelji navedene snovi lahko zavezani posodobiti zadevni varnostni list.

43 Iz tega sledi, da odločba ECHA – s katero se snov opredeli kot skrb zbujajoča snov – sprejeta v skladu s postopkom iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006, lahko neposredno vpliva na pravni položaj dobaviteljev snovi zaradi obveznosti, ki jih določa.

44 V obravnavanem primeru te ugotovitve ne omaje niti to, da v trenutku vložitve tožbe, torej 10. junija 2010, glede na katerega je treba preizkusiti pogoje dopustne tožbe (glej sklep z dne 7. septembra 2010, Etimine in Etiproducts/Komisija, T-539/08, ZOdl., EU:T:2010:354, točka 76 in navedena sodna praksa), Uredba št. 453/2010 še ni začela veljati, niti to, da tožeči stranki trdita, da je bil akrilamid snov, registrirana in uporabljana izključno kot intermediat.

45 Na prvem mestu, glede tega, da Uredba št. 453/2010 ob vložitvi tožbe, torej 10. junija 2010, še ni začela veljati, je res, da je ta uredba v skladu z njenim členom 3 začela veljati dvajseti dan po objavi v Uradnem listu Evropske unije. Ta uredba je bila v Uradnem listu objavljena 31. maja 2010 in je torej začela veljati 20. junija 2010. Vendar je bila ob vložitvi tožbe možnost, da Uredba št. 453/2010 po tem, ko je bila sprejeta 20. maja 2010 in objavljena v Uradnem listu, ne bi začela veljati, zgolj teoretična (glej v tem smislu sodbo z dne 17. januarja 1985, Piraiki-Patraiki in drugi/Komisija, 11/82, Recueil, EU:C:1985:18, točka 9).

46 V zvezi s tem je treba zavrniti trditev ECHA, ki se sklicuje na točko 76 zgoraj v točki 44 navedenega sklepa Etimine in Etiproducts/Komisija (EU:T:2010:354), da je treba o vprašanju dopustnosti tožbe odločiti na podlagi pravil, ki so veljala na dan vložitve tožbe. V obravnavanem primeru namreč ne gre za vprašanje časovne uporabe pravil, ki določajo pogoje za dopustnost ničnostne tožbe, ki jo vloži posameznik pri sodišču Unije. Uredba št. 453/2010 je del pravil materialnega prava.

47 Glede tega, da je bila Priloga II k Uredbi št. 1907/2006 v skladu s členom 1 Uredbe št. 453/2010 spremenjena šele z učinkom od 1. decembra 2010, je treba poudariti, da dejstvo, da akt učinkuje šele na poznejši datum, določen v istem aktu, ne preprečuje, da ta akt ne bi neposredno zadeval posameznika na podlagi obveznosti, ki izhaja iz njega (glej v tem smislu sklep z dne 11. julija 2005, Bonino in drugi/Parlament in Svet, T-40/04, ZOdl., EU:T:2005:279, točki 46 in 47).

48 Na drugem mestu, glede mnenja tožečih strank, da je bil akrilamid snov, registrirana in uporabljana izključno kot intermediat, je treba poudariti, da se Uredba št. 1907/2006 na podlagi njenega člena 2(1)(c) ne uporabi za neizolirane intermediate in da so na podlagi člena 2(8)(b) te uredbe izolirani intermediati izvzeti iz naslova VII te uredbe, ki se nanaša na postopek avtorizacije, katerega del je postopek opredelitve snovi kot skrb zbujajoče.

49 V obravnavanem primeru ni treba odgovoriti na vprašanje, ali sta tožeči stranki na podlagi teh določb izvzeti iz obveznosti v zvezi z informacijami iz člena 31(9)(a) Uredbe št. 1907/2006, saj se akrilamid, ki so ga dobavili člani prvotožeče stranke in drugotožeča stranka, ob vložitvi nikakor ni uporabljal izključno kot intermediat.

50 V skladu z opredelitvijo pojma iz člena 3, točka 15, Uredbe št. 1907/2006 intermediat pomeni snov, ki se proizvede in porabi ali uporabi pri kemijskem procesu za pretvorbo v drugo snov (v nadaljevanju: sinteza). V skladu s členom 3, točka 15(a), te uredbe neizoliran intermediat pomeni intermediat, ki se med sintezo ne odstrani namerno (razen za vzorčenje) iz opreme, v kateri poteka sinteza. Člen 3, točka 15(b) in (c), te uredbe določa opredelitev na mestu izoliranega intermediata in transportiranega izoliranega intermediata. Prva pomeni intermediat, ki ne izpolnjuje meril za neizoliran intermediat, pri čemer proizvodnja intermediata in sinteza druge(-ih) snovi iz tega intermediata potekata na istem mestu, izvaja pa ju eden ali več pravnih subjektov. Druga pomeni intermediat, ki ne izpolnjuje meril za neizoliran intermediat, ki se prepelje z enega mesta na drugo oziroma prepelje z drugega mesta.

51 Res je, da je iz točke 1.1 dokumentacije, ki jo je pripravila Kraljevina Nizozemska o akrilamidu, pri čemer se ta točka nanaša na „informacije o izpostavljenosti“, razvidno, da je bilo 99,9 % akrilamida uporabljenega kot intermediat. Vendar je v navedeni točki pravilno pojasnjeno, da se je akrilamid uporabljal tudi kot sestavina tesnilnih sredstev in za pripravo elektroforeznih gelov na podlagi poliakrilamida na kraju samem.

52 Prvič, uporaba akrilamida v tesnilnih sredstvih zajema predvsem uporabo za sanacijo vdorov vode, popravljanje betonskih izdelkov in sanacijo vdorov vlage (sodba z dne 1. februarja 2013, Polyelectrolyte Producers Group in drugi/Komisija, T-368/11, EU:T:2013:53, točka 2). Iz opisa te uporabe, ki je naveden v točki 1.1 dokumentacije, ki jo je pripravila Kraljevina Nizozemska o akrilamidu, in ki je po mnenju tožečih strank točen, je razvidno, da se sredstvo za tesnjenje, ki bazira na akrilamidu, ob polimerizaciji ali gelizaciji strdi v kompakten gel, ki je vodoodporen.

53 Tožeči stranki trdita, da ta postopek dokazuje, da se akrilamid uporablja kot intermediat, kot je opredeljen v členu 3, točka 15, Uredbe št. 1907/2006. Akrilamid naj bi bil izdelan ali uvožen za porabo ali uporabo v sintezi druge snovi, torej vodoodpornega polimera. Polimer naj bi bil opredeljen kot snov iz člena 3, točka 5, navedene uredbe.

54 Te argumentacije ni mogoče sprejeti. V skladu z opredelitvijo iz člena 3, točka 15, Uredbe št. 1907/2006 intermediat pomeni snov, ki se proizvede in porabi ali uporabi pri kemijskem procesu sinteze. V obravnavanem primeru je res, da se sredstvo za tesnjenje, ki temelji na akrilamidu,

uporablja za izdelavo druge snovi ali je samo spremenjeno v to drugo snov, torej polimer. Vendar kot trdi ECHA, namen uporabe akrilamida ni, da bi bil uporabljen pri sintezi v smislu opredelitve iz člena 3, točka 15, Uredbe št. 1907/2006. Ne uporabi se za izdelavo te druge snovi, saj je glavni cilj kemičnega procesa ustvariti lastnosti neprepustnosti, ki nastane, ko sredstvo za tesnjenje polimerizira. S polimerizacijo se strdi v kompakten gel, ki pri nanosu tesnila zagotavlja vodoodpornost. Uporaba akrilamida kot sredstva za tesnjenje torej ni vmesna, ampak končna uporaba snovi.

55 Ta ugotovitev je med drugim potrjena v dokumentu „Opredelitev intermediatov [intermediatov], dogovorjena s Komisijo, državami članicami in agencijo ECHA 4. maja 2010“. V točki 4 te opredelitve, ki se nanaša na industrijsko končno uporabo, razen uporabe v proizvodnji druge snovi, je navedeno, da če snov A uporablja proizvajalec ali nadaljnji uporabnik sam in ta snov kemijsko reagira v procesu, ki ni proizvodnja druge snovi, tedaj snov A ne more biti intermediat. V tej točki je določeno tudi, da kakor hitro glavni namen kemijskega procesa ni proizvodnja druge snovi, temveč doseganje druge funkcije, posebne lastnosti ali kemijske reakcije kot integralnega dela proizvodnje izdelkov, se snovi, uporabljene za to dejavnost, ne smejo šteti za intermediat v skladu z Uredbo št. 1907/2006. Te ugotovitve izhajajo tudi iz točke 2 te opredelitve, ki vsebuje analizo opredelitve intermediata v smislu člena 3, točka 15, Uredbe št. 1907/2006.

56 Drugič, glede uporabe akrilamida za pripravo elektroforeznih gelov na podlagi poliakrilamida na kraju samem je iz točke 1.1 dokumentacije, ki jo je pripravila Kraljevina Nizozemska o akrilamidu, pri čemer se ta točka nanaša na „informacije o izpostavljenosti“, razvidno, da so se taki geli uporabljali kot raziskovalna orodja za ločitev nukleinskih kislin v raziskovalnih ustanovah, univerzah in bolnišnicah.

57 Tožeči stranki trdita, da je uporaba akrilamida pri izdelavi elektroforeznih gelov, ki temeljijo na poliakrilamidu, vmesna uporaba, ker naj bi bil akrilamid spremenjen v drugo snov, torej gel, ki je polimer.

58 Kot navaja ECHA, taka argumentacija, ki ne pojasnjuje okoliščin, v katerih pri kemijski reakciji nastane gel poliakrilamida, ne zadošča za ugotovitev, da je bil akrilamid pri izdelavi elektroforeznih gelov uporabljen izključno kot intermediat. Ugotovljeno je že bilo (glej točki 54 in 55 zgoraj), da je akrilamid intermediat, če se uporabi pri sintezi. Kot navaja ECHA, ni tako zlasti pri uporabi akrilamida za pripravo ročnih odlitkov gela poliakrilamida. Osrednji namen priprave odlitka, ki je ena od faz postopka elektroforeze, ni izdelava poliakrilamida, ampak analitična ločitev molekul z elektroforezo.

59 Tretjič, glede argumenta tožečih strank, da je bila v treh regastracijskih dokumentacijah akrilamida, navedenih v seznamu registriranih snovi ECHA, ta snov opredeljena kot intermediat, je treba poudariti, da v skladu s členom 20(2), prvi pododstavek, Uredbe št. 1907/2006 agencija preveri popolnost registracijske dokumentacije, kar pa ne vključuje ocene kakovosti ali ustreznosti predloženih podatkov ali dokazil. Poleg tega je iz člena 6(1) te uredbe razvidno, da razen če ta uredba določa drugače, vsak proizvajalec ali uvoznik snovi kot take ali v eni ali več zmeseh v količini, ki znaša eno tono ali več na leto, ECHA predloži registracijo. Ni torej izključeno, da nekateri proizvajalci ali uvozniki akrilamida ne registrirajo, ker ga uporabljajo v manjših količinah. Dejstvo, da se vse dokumentacije nanašajo na registracijo akrilamida kot intermediata, torej ne pomeni, da se je ta snov uporabljala izključno kot intermediat.

60 Glede na navedeno se izpodbijana odločba na tožeči stranki neposredno nanaša zaradi obveznosti v zvezi z informacijami iz člena 31(9)(a) Uredbe št. 1907/2006. Ugovor nedopustnosti je treba zato zavrniti.

61 Ker so drugi pogoji dopustnosti izpolnjeni, česar stranke tudi ne izpodbijajo, je tožba dopustna.

Utemeljenost

62 Tožeči stranki v podporo tožbi navajata štiri tožbene razloge, ki se nanašajo na, prvič, kršitev členov 2(8)(b) in 59 Uredbe št. 1907/2006, drugič, očitno napako pri presoji, tretjič, kršitev načela sorazmernosti, in četrtič, kršitev načela enakega obravnavanja.

Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 2(8)(b) in 59 Uredbe št. 1907/2006

63 Tožeči stranki trdita, da je ECHA s tem, da je akrilamid opredelila kot skrb zbujajočo snov, kršila člena 2(8)(b) in 59 Uredbe št. 1907/2006, ker naj bi bil akrilamid snov, registrirana in uporabljana izključno kot intermediat in torej izvzeta iz naslova VII te uredbe. Trdita, da so bili med postopkom iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006 predloženi zgolj dokazi v podporo temu, da je bil akrilamid vmesna snov. To naj bi bilo med drugim tako tudi v zvezi z uporabo te snovi v sredstvih za tesnjenje in uporabo pri izdelavi elektroforeznih gelov, ki naj bi bili edini uporabi, ki ju je Kraljevina Nizozemska v dokumentaciji, ki jo je pripravila o akrilamidu, navedla, kot primera uporabe te snovi kot take, in ne kot intermediat.

64 Poudariti je treba, da je bil akrilamid z izpodbijano odločbo opredeljen kot skrb zbujajočo snov v skladu s postopkom iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006. Ta postopek je del postopka avtorizacije iz naslova VII te uredbe. Na podlagi člena 2(8)(b) navedene uredbe se na mestu izolirani intermediati ali transportirani intermediati izvzamejo iz tega naslova. Treba je torej preveriti, ali je izpodbijana odločba zaradi navedene izjeme nezakonita v delu, v katerem je v njej akrilamid opredeljen kot skrb zbujajoča snov.

65 Na prvem mestu je treba poudariti, da se postopek iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006 nanaša na opredelitev snovi. Ugotoviti je treba tudi, da Uredba št. 1907/2006 v skladu z njenim členom 1(2) vsebuje določbe o snoveh in zmeseh v smislu njenega člena 3, pri čemer se te določbe uporabljajo za proizvodnjo, dajanje v promet ali uporabo teh snovi kot takih, v zmeseh ali v izdelkih, in za dajanje zmesi v promet. V skladu z opredelitvijo iz člena 3, točka 1, navedene uredbe snov pomeni kemijski element in njegove spojine v naravnem stanju ali pridobljene s kakršnim koli proizvodnim procesom, vključno z vsemi dodatki, potrebnimi za ohranitev njene obstojnosti, in vsemi nečistočami, ki nastanejo pri uporabljenem procesu, ne vključuje pa topil, ki se lahko izločijo, ne da bi to vplivalo na obstojnost snovi ali spremenilo njeno sestavo. Snov je torej opredeljena glede na njene intrinzične lastnosti. Glede na te določbe, in ker ni sporno, da je akrilamid snov v smislu te opredelitve, je akrilamid lahko upravičeno predmet postopka opredelitve iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006.

66 Na drugem mestu je treba ugotoviti, da to, da ima snov lahko status intermediata, ne pomeni, da je ni mogoče izvzeti iz opredelitve v skladu s členom 59 Uredbe št. 1907/2006 kot skrb zbujajočo snov. Vsekakor je res, da so na podlagi člena 2(8)(b) te uredbe na mestu izolirani intermediat in transportirani izolirani intermediati izvzeti iz naslova VII navedene uredbe, ki se nanaša na postopek avtorizacije, katerega del je postopek opredelitve. Vendar je iz opredelitve intermediata iz člena 3, točka 15, Uredbe št. 1907/2006 razvidno, da je to, da se snov šteje za intermediat, odvisno od ciljev njene izdelave in uporabe. Kot je že bilo opozorjeno (glej točko 50 zgoraj), v skladu s to opredelitvijo intermediat pomeni snov, ki se proizvede in porabi ali uporabi pri kemijskem procesu sinteze. Ker je lahko načeloma vsaka snov proizvedena in porabljena ali uporabljena pri kemijskem procesu sinteze in ima tako status intermediata, snovi na podlagi tega, da ima v posameznem primeru status intermediata, ni mogoče izvzeti iz postopka opredelitve iz člena 59 Uredbe 1907/2006.

67 Te ugotovitve so potrjene s tem, da se merila iz člena 57 Uredbe št. 1097/2006 za opredelitev snovi kot skrb zbujajoče v skladu s postopkom iz člena 59 te uredbe nanašajo na intrinzične lastnosti te snovi. Na podlagi člena 57, točke od (a) do (e), navedene uredbe je snov namreč mogoče opredeliti, če izpolnjuje merila za razvrstitev kot rakotvorna, mutagena za zarodne celice ali strupena za razmnoževanje ali če je obstojna, se kopiči v organizmih in je strupena ali zelo obstojna in se zelo

kopiči v organizmih. Člen 57, točka (f), Uredbe št. 1907/206 omogoča opredelitev snovi, ki imajo lahko resne učinke na zdravje ljudi ali okolje, ki so enakovredni učinkom snovi iz člena 57, točke od (a) do (e). Medtem ko je snov v smislu Uredbe št. 1907/2006 opredeljena glede na njene intrinzične lastnosti (glej točko 65 zgoraj), se koncept intermediata, ki ga določa ta uredba, ne nanaša na lastnosti snovi in teh lastnosti nikakor ne spreminja, ampak intermediat opredeljuje glede na cilje izdelave in uporabe snovi.

68 V zvezi s tem je treba glede trditve tožečih strank, da izvzetje intermediatov iz člena 2(8)(b) Uredbe št. 1907/2006 ne temelji izrecno na uporabi snovi, poudariti, da je treba v skladu z opredelitvijo intermediata iz člena 3, točka 15, te uredbe pri odločitvi, ali ima snov status intermediata, upoštevati cilj njene izdelave in uporabe.

69 Trditve tožečih strank je treba v delu, v katerem se nanašajo na to, da bi morala opredelitev akrilamida, sprejeta v skladu s členom 59 Uredbe št. 1907/2006, temeljiti na vseh informacijah iz dokumentacije, ki jo je Kraljevina Nizozemska pripravila v skladu s Prilogo XV k tej uredbi in v skladu s katero naj bi se ta snov uporabljala zgolj kot intermediat, zavrniti. Tudi ob predpostavki, da so v tej dokumentaciji navedeni zgolj primeri uporabe te snovi kot intermediata, to ne bi bilo upoštevno za opredelitev akrilamida kot snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost in izpolnjuje pogoje iz člena 57 Uredbe št. 1907/2006, ker se te informacije ne nanašajo na intrinzične lastnosti akrilamida. Kot je navedla ECHA, bi bile te informacije lahko upoštevne v poznejših fazah postopka avtorizacije iz naslova VII Uredbe št. 1907/2006, torej med postopkom naložitve avtorizacije za snov in med postopkom odobritve avtorizacije za posebne uporabe. Vsekakor pa je že bilo ugotovljeno, da ni mogoče skleniti, da so vse uporabe akrilamida, ki jih je Kraljevina Nizozemska omenila v svoji dokumentaciji, vmesne (glej točke od 49 do 59 zgoraj).

70 Poleg tega je treba glede trditve tožečih strank, da je ECHA kršila načelo dobrega upravljanja s tem, da ni utemeljila opredelitve akrilamida kot skrb zbujajoče snovi, glede na to, da naj bi se ta uporabljal izključno kot intermediat, ugotoviti na eni strani, da uporaba te snovi kot intermediata ni preprečevala, da se opredeli kot skrb zbujajoča snov, in na drugi strani, da sta bili v dokumentaciji, ki jo je pripravila Kraljevina Nizozemska in na kateri je temeljil postopek opredelitve, navedeni dve uporabi akrilamida, v okviru katerih ta ni bil uporabljen kot intermediat. To trditev je treba torej zavrniti.

71 Prvi tožbeni razlog je treba zato zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji

72 Tožeči stranki trdita, da je ECHA storila očitno napako pri presoji s tem, da se je pri opredelitvi akrilamida kot skrb zbujajoče snovi oprla na predlog Kraljevine Nizozemske, ki naj ne bi vseboval nobene informacije, ki dokazuje, da naj 0,1 % akrilamida ne bi bilo uporabljenega kot intermediat. Tožeči stranki menita, da uporabi te snovi v sredstvih za tesnjenje in pri izdelavi elektroforeznih gelov, ki naj bi bili edini uporabi, ki ju je Kraljevina Nizozemska v dokumentaciji o akrilamidu navedla kot primera uporabe te snovi kot take, in ne kot intermediata, nista dokazani. Šlo naj bi za uporabi akrilamida kot intermediata. Ker naj informacij o tem, da se akrilamid uporablja drugače kot intermediat, ne bi bilo, naj bi bila izpodbijana odločba arbitrarna.

73 Najprej je treba poudariti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se mora nadzor sodišča Unije, kadar imajo organi Unije široko diskrecijsko pravico, zlasti glede presoje zelo zapletenih znanstvenih in tehničnih dejstev za določitev narave in obsega ukrepov, ki jih sprejmejo, omejiti na preučitev, ali se pri izvajanju take pravice ni zgodila očitna napaka pri presoji ali zloraba pooblastila, oziroma tudi na to, ali ti organi niso očitno prekoračili mej svoje diskrecijske pravice. V tem okviru sodišče Unije ne sme s svojo presojo znanstvenih in tehničnih dejstev nadomestiti presoje institucij, ki jim je Pogodba

DEU edinim podelila to nalogo (sodbi z dne 21. julija 2011, Etimine, C-15/10, ZOdl., EU:C:2011:504, točka 60, in z dne 7. marca 2013, Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, T-93/10, ZOdl., EU:T:2013:106, točka 76).

74 Pojasniti pa je treba, da široka diskrecijska pravica organov Unije, ki implicira omejen sodni nadzor nad njenim izvajanjem, ne velja le glede narave in obsega predpisov, ki jih je treba sprejeti, ampak delno tudi glede ugotavljanja osnovnih podatkov. Vendar tak sodni nadzor, čeprav ima omejen obseg, zahteva, da lahko organi Unije, ki so avtorji zadevnega akta, pri sodišču Unije dokažejo, da je bil akt sprejet z dejanskim izvajanjem njihove diskrecijske pravice, ki predpostavlja upoštevanje vseh upoštevnih podatkov in okoliščin položaja, ki ga ta akt ureja (sodba z dne 8. julija 2010, Afton Chemical, C-343/09, ZOdl., EU:C:2010:419, točki 33 in 34, in zgoraj v točki 73 navedena sodba Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 77).

75 Trditev tožečih strank je treba ob upoštevanju te sodne prakse zavrniti.

76 Ugotoviti je namreč treba, da je v dokumentaciji, ki jo je Kraljevina Nizozemska pripravila v skladu s Prilogo XV Uredbe št. 1907/2006, vsekakor navedeno, da je bilo do 99 % akrilamida, uporabljenega v Uniji, uporabljenega intermediat v proizvodnji poliakrilamidov za različne nanose in da se je uporabljal tudi kot sestavina tesnilnih sredstev ter za pripravo gela poliakrilamida na kraju samem. Poudariti je treba tudi, da v podpornem dokumentu Odbora držav članic, na katerem je temeljila opredelitev akrilamida kot skrb zbujajoče snovi, ni nobene informacije o njegovi uporabi.

77 Vendar kot je razvidno iz obravnave prvega tožbenega razloga, je treba pri opredelitvi snovi kot skrb zbujajoče, kar je posledica postopka iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006, upoštevati intrinzične lastnosti te snovi. Poleg tega je treba opozoriti, da je lahko na podlagi člena 59(2) in (3) te uredbe dokumentacija, pripravljena za opredelitev snovi kot skrb zbujajoče, omejena, če je treba, na sklicevanje na vnos v Prilogo VI, del 3, Uredbe št. 1272/2008, ki vsebuje seznam usklajenih razvrstitev in označb nevarnih snovi, pri čemer je torej mogoče, da ne vsebuje nobene informacije o uporabi zadevne snovi.

78 Vsekakor pa je že bilo ugotovljeno, da ni mogoče skleniti, da so vse uporabe akrilamida, ki jih je Kraljevina Nizozemska navedla v svoji dokumentaciji, vmesne (glej točke od 49 do 59 zgoraj).

79 Drugi tožbeni razlog je treba torej zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti

80 Tožeči stranki trdita, da je obravnava akrilamida nesorazmerna, ker ECHA lahko izbira med več ukrepi in ker izbira opredelitve zadevne snovi kot skrb zbujajoče pomeni neugodnosti, ki so glede na zastavljeni cilj čezmerne. Menita, da je namen postopka opredelitve zagotoviti, da se najnevarnejšim snovem nameni posebna pozornost. Nekatere vrste snovi, kot so intermediati, naj bi bile izvzete iz naslova VII Uredbe št. 1907/2006, ker ne dosegajo enake stopnje tveganja kot druge snovi. ECHA naj bi kljub temu namenu zakonodajalca ta postopek uporabila za opredelitev snovi, ki naj bi se uporabljala zgolj intermediat, kar naj bi bilo nesorazmerno. Poleg tega naj bi bilo tveganje za delavce zaradi izpostavljenosti akrilamidu odpravljeno ali zmanjšano s posebno ureditvijo Unije, ki se nanaša na zaščito delavcev. Organi naj bi imeli možnost izbrati drugačen ukrep ali se celo ne odzvati, kar bi bilo primerneje in sorazmerneje. ECHA bi vsekakor lahko odločila, da se akrilamid opredeli kot skrb zbujajoča snov, zgolj če se ne uporabi kot intermediat, ali da je uporaba akrilamida predmet omejitev iz naslova VIII Uredbe št. 1907/2006.

81 V skladu z ustaljeno sodno prakso načelo sorazmernosti, ki je eno temeljnih načel prava Unije, zahteva, da ravnanje institucij Unije ne prestopi meja tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, pri čemer je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več

primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje (glej zgoraj v točki 73 navedeno sodbo Etimine, EU:C:2011:504, točka 124 in navedena sodna praksa).

82 V zvezi s sodnim nadzorom nad pogoji, navedenimi v prejšnji točki, se ECHA prizna široka diskrecijska pravica na področju, na katerem se zahteva njena politična, gospodarska in socialna odločitev in na katerem je dolžna opraviti kompleksno presojo. Samo očitna neprimernost ukrepa, sprejetega na tem področju, glede na cilj, ki ga Komisija želi doseči, lahko vpliva na zakonitost takega ukrepa (glej v tem smislu zgoraj v točki 73 navedeno sodbo Etimine, EU:C:2011:504, točka 125 in navedena sodna praksa).

83 V obravnavanem primeru je iz člena 1(1) Uredbe št. 1907/2006 razvidno, da je namen te uredbe zagotoviti visoko raven zaščite zdravja ljudi in okolja, vključno z alternativnimi metodami ocene nevarnosti snovi, kot tudi prosti pretok snovi na notranjem trgu ob pospeševanju konkurenčnosti in inovacij. Glede na uvodno izjavo 16 te uredbe je treba ugotoviti, da je zakonodajalec kot glavni cilj določil prvega od teh treh ciljev, in sicer zagotovitev visoke ravni zaščite zdravja ljudi in okolja. Natančneje, glede namena postopka avtorizacije, katerega del je postopek opredelitve iz člena 59 navedene uredbe, člen 55 Uredbe št. 1907/2006 določa, da je njen namen zagotoviti dobro delovanje notranjega trga ter hkrati, da se tveganja, izhajajoča iz skrb zbujajočih snovi, ustrezno nadzirajo in da se te snovi postopno zamenjajo z ustreznimi alternativnimi snovmi ali tehnologijami, če so te ekonomsko in tehnično izvedljive (zgoraj v točki 73 navedena sodba Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 116).

84 Na prvem mestu, glede trditve tožečih strank, da izpodbijana odločba ni primerna za izpolnitev ciljev, ki jim sledi Uredba št. 1907/2006, je treba poudariti, da izpodbijana odločba zajema opredelitev akrilamida kot skrb zbujajoče snovi v skladu s postopkom iz člena 59 navedene uredbe. Če se snov opredeli kot skrb zbujajoča snov, imajo zadevni gospodarski subjekti obveznost zagotoviti informacije (zgoraj v točki 73 navedena sodba Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 117).

85 V zvezi s ciljem varovanja zdravja ljudi in okolja je treba najprej ugotoviti, da je namen opredelitve snovi kot skrb zbujajoče izboljšanje obveščenosti javnosti in profesionalnih uporabnikov o pretečih tveganjih in nevarnostih ter da je zato to opredelitev treba šteti za instrument izboljšanja takega varovanja (glej zgoraj v točki 73 navedeno sodbo Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 118 in navedena sodna praksa).

86 Natančneje, glede trditve tožečih strank, da izpodbijana odločba ni primerna, ker se akrilamid uporablja izključno kot intermediat, zaradi česar je na podlagi člena 2(8)(b) Uredbe št. 1907/2206 izvzet iz naslova VII te uredbe, je treba poudariti, da je že bilo ugotovljeno, da ni mogoče skleniti, da se je akrilamid uporabljal zgolj kot intermediat (glej točke od 49 do 59 zgoraj). Vsekakor na podlagi ničesar ni mogoče sklepati, da so izključeni drugi načini uporabe akrilamida, ki niso uporaba kot intermediat. Opredelitev te snovi torej ni očitno neprimerna glede na zastavljene cilje.

87 Trditve tožečih strank o neprimernosti izpodbijane odločbe je zato treba zavrniti.

88 Na drugem mestu tožeče stranke navajajo, da izpodbijana odločba presega to, kar je potrebno za izpolnitev zastavljenih ciljev, ker možnost neodziva, sprejetje omejitev iz naslova VIII Uredbe št. 1907/2006 ali opredelitev akrilamida kot skrb zbujajoče snovi, zgolj če se akrilamid ne uporabi kot intermediat, pomenijo ukrepe, ki so manj omejujoči. Tožeči stranki menita tudi, da je tveganje za delavce odpravljeno ali zmanjšano s pravili, ki se nanašajo na zaščito delavcev.

89 Prvič, glede možnosti neodziva tožeči stranki navajata, da je bolj sorazmerna in manj omejujoča, saj opredelitev akrilamida kot skrb zbujajoče snovi ni namenjena intermediatom, ampak drugim vrstam snovi, ki povzročajo večjo zaskrbljenost. To trditev je treba zavrniti. Glede na to, da namreč ni mogoče

skleniti, da se je akrilamid uporabljal zgolj kot intermediat, in da vsekakor na nobeni podlagi ni mogoče skleniti, da so izključene uporabe akrilamida, ki niso uporaba kot intermediat (glej točko 86 zgoraj), neodziv ni toliko primeren ukrep kot opredelitev te snovi za skrb zbujajočo.

90 Drugič, glede omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na uporabo akrilamida, je treba poudariti, da zgolj to, da je snov na seznamu snovi kandidatk, ne preprečuje tega, da se zanjo namesto izdaje avtorizacije raje sprejmejo omejevalni ukrepi. Komisija ali država članica namreč lahko, kot je razvidno iz členov 58(5) in 69 Uredbe št. 1907/2006, vedno predlaga, da se nadzor nad proizvodnjo, dajanjem v promet in uporabo snovi izvaja z omejitvami namesto z avtorizacijo (zgoraj v točki 73 navedena sodba Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 128). V obravnavanem primeru je med drugim iz zgoraj v točki 52 navedene sodbe Polyelectrolyte Producers Group in drugi/Komisija (EU:T:2013:53) razvidno, da je bil akrilamid predmet omejitev za uporabo tesnila od 5. novembra 2012.

91 Poleg tega, kot izhaja iz Priloge XVII k Uredbi št. 1907/2006, lahko omejitve, ki se sprejmejo po postopku iz naslova VIII navedene uredbe in veljajo za proizvodnjo, dajanje v promet in uporabo nekaterih nevarnih snovi, nekaterih zmesi in nevarnih izdelkov, segajo od posebnih pogojev, ki se določijo za proizvodnjo snovi ali njeno dajanje v promet, do popolne prepovedi uporabe snovi. Torej tudi če se domneva, da so omejevalni ukrepi ravno tako primerni za izpolnitev ciljev, ki jim sledi ta uredba, ti ukrepi sami po sebi niso milejši od opredelitve snovi, katere posledica je le obveznost zagotoviti informacije (zgoraj v točki 73 navedena sodba Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 129).

92 Tretjič, v delu, v katerem tožeči stranki menita, da obstoječa zakonodaja na področju varstva delavcev omogoča odpravo ali zmanjšanje tveganja za delavce, zadošča ugotoviti, da ta zakonodaja, ki določa ukrepe za obvladovanje tveganja za delavce, ni ustrezen in manj omejujoč ukrep za uresničitev ciljev, ki jim sledi Uredba št. 1907/2006 v zvezi z obravnavo skrb zbujajočih snovi, in med drugim cilja, da se skrb zbujajoče snovi postopno nadomestijo z ustreznimi alternativnimi snovmi ali tehnologijami, če je ta nadomestitev ekonomsko in tehnično izvedljiva (glej točko 83 zgoraj).

93 Četrtič, tožeči stranki trdita, da bi ECHA lahko odločila, da se akrilamid opredeli kot skrb zbujajoča snov, zgolj če se ne uporablja kot intermediat. V zvezi s tem zadošča poudariti, da je zakonodajalec za intermediate določil posebna pravila v členu 2(1)(c) in (8)(b) Uredbe št. 1907/2006 (glej točko 48 zgoraj).

94 Glede na navedeno ni mogoče ugotoviti, da se z izpodbijano odločbo krši načelo sorazmernosti.

95 Tretji tožbeni razlog je treba torej zavrniti.

Četrti tožbeni razlog: kršitev načela enakega obravnavanja

96 Tožeči stranki trdita, da je z opredelitvijo akrilamida kot skrb zbujajoče snovi kršeno načelo enakega obravnavanja, ker druge snovi, ki so v enakem položaju, niso bile predmet take opredelitve. Navajata, da je bil akrilamid uvrščen med rakotvorne snovi in mutanogene snovi kategorije 2 ter snovi, ki so strupene za razmnoževanje, iz kategorije 3 skupaj s številnimi drugimi snovmi z enakimi ali nevarnejšimi lastnostmi. Nobene razlage naj ne bi bilo glede tega, zakaj je bil akrilamid izbran, snovi z enakimi lastnostmi pa ne, čeprav ni sporno, da naj bi bila uporaba akrilamida vsaj v 99 % izvzeta iz postopka opredelitve.

97 Poudariti je treba, da je zakonodajalec z Uredbo št. 1907/2006 vzpostavil ureditev registracije, evalvacije in avtorizacije kemikalij ter omejitve, ki veljajo za te kemikalije, katerih namen je v skladu z uvodno izjavo 1 te uredbe med drugim zagotoviti visoko raven varovanja zdravja ljudi in okolja ter prosti pretok snovi na notranjem trgu ob pospeševanju konkurenčnosti in inovacij. Natančneje, Uredba

št. 1907/2006 pod naslovom VII določa postopek avtorizacije. V skladu s členom 55 navedene uredbe je namen tega postopka zagotoviti dobro delovanje notranjega trga ter hkrati, da se tveganja, izhajajoča iz skrb zbujajočih snovi ustrezno nadzirajo in da se te snovi postopno nadomestijo z ustreznimi alternativnimi snovmi ali tehnologijami, če je ta nadomestitev ekonomsko in tehnično izvedljiva (zgoraj v točki 73 navedena sodba Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 69).

98 Postopek avtorizacije se uporablja za vse snovi, ki izpolnjujejo merila iz člena 57 Uredbe št. 1907/2006. Prva faza postopka avtorizacije zajema opredelitev snovi, na katere se nanaša ta člen, za katero je v členu 59 Uredbe št. 1907/2006 določen večfazni postopek. V uvodni izjavi 77 te uredbe je navedeno, da bi bilo glede na pomisleke o izvedljivosti in uporabnosti tako za fizične ali pravne osebe, ki morajo pripraviti dokumentacijo za vlogo in sprejeti ustrezne ukrepe za obvladovanje tveganja, kot za organe, ki morajo obravnavati vloge za avtorizacijo, treba zagotoviti, da teče postopek za avtorizacijo hkrati samo za omejeno število snovi. Glede izbora teh snovi člen 59(2) in (3) Uredbe št. 1907/2006 določa, da izpolnjevanje meril iz člena 57 navedene uredbe presodi Komisija ali zadevna država članica. Zakonodajalec je torej prepustil Komisiji in državam članicam široko diskrecijsko pravico, ki jim omogoča postopno uveljavitev pravil v zvezi s skrb zbujajočimi snovmi, na katere se nanaša naslov VII Uredbe št. 1907/2006 (zgoraj v točki 73 navedena sodba Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 70).

99 Postopek opredelitve glede na navedeno torej ne daje ECHA nobene pristojnosti v zvezi z izbiro snovi, ki jo je treba opredeliti, saj je ta izbira ob uporabi člena 59 Uredbe št. 1907/2006 v izključni pristojnosti Komisije in držav članic (sklep z dne 22. maja 2014, Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, C-287/13 P, EU:C:2014:599, točka 51, in zgoraj v točki 73 navedena sodba Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 71).

100 V obravnavani zadevi je bil postopek opredelitve iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006 spoštovan v delu, v katerem se nanaša na izbiro snovi, ki jo je treba opredeliti. Iz dokumentacije je namreč razvidno, da je akrilamid izbrala Kraljevina Nizozemska, ker je menila, da ta snov izpolnjuje merila iz člena 57 navedene uredbe. Poleg tega, če država članica ne pripravi dokumentacije o drugih snovi, ki je prav tako kancerogena, mutagena in strupena, in če Komisija od ECHA ne zahteva priprave take dokumentacije, ECHA ne more v skladu s postopkom iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006 opraviti opredelitve te druge snovi, ne da bi presegla svoje pristojnosti. Torej ECHA s tem, da je akrilamid opredelila za skrb zbujajočo snov, domnevno primerljive snovi pa ne, ni kršila načela enakega obravnavanja (glej v tem smislu zgoraj v točki 73 navedeno sodbo Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, EU:T:2013:106, točka 72).

101 Nazadnje, glede trditve, da ni bila podana nobena obrazložitev razlogov, zaradi katerih je bil izbran akrilamid, ne pa druge snovi z enakimi lastnostmi, čeprav je ugotovljeno, da je njegova uporaba vsaj v 99 % izvzeta iz postopka opredelitve, je treba ugotoviti, da je iz izpodbijane odločbe razvidno, da je Kraljevina Nizozemska predlagala, naj se akrilamid opredeli kot skrb zbujajoča snov zaradi njegovih kancerogenih in mutagenih lastnosti. Ker vsaka država članica lahko na podlagi člena 59(3) Uredbe št. 1907/2006 pripravi dokumentacijo v skladu s Prilogo XV te uredbe za snovi, za katere meni, da izpolnjujejo merila iz člena 57 navedene uredbe, ni potrebna nobena dodatna obrazložitev.

102 Glede na navedeno in ob upoštevanju, da tožeči stranki zakonitosti postopka iz člena 59 Uredbe št. 1907/2006 ne izpodbijata in da je ECHA ravnala v skladu s tem postopkom, je treba četrti tožbeni razlog zavrniti.

103 Zato je treba tožbo zavrniti kot neutemeljeno.

Stroški

104 V sodbi, izdani v pritožbenem postopku, je Sodišče pridržalo odločitev o stroških. Zato mora Splošno sodišče v skladu s členom 219 Poslovnika Splošnega sodišča v tej sodbi odločiti o vseh stroških, nastalih v različnih postopkih.

105 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. V skladu s členom 138(1) tega Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v sporu, nosijo svoje stroške.

106 Ker tožeči stranki nista uspeli, se jima v skladu s predlogi ECHA poleg plačila lastnih stroškov naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasila ECHA. Kraljevina Nizozemska in Evropska komisija nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) in SNF SAS se naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov, ki jih je priglasila Evropska agencija za kemikalije (ECHA).**

3. **Kraljevina Nizozemska in Evropska komisija nosita svoje stroške.**

Dittrich Dehousse Schwarcz

Tomljenović Collins

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 25. septembra 2015.

Podpisi